

bam
bú

L'any del Gat

Jaume
Copons

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, SA

© 2018, Jaume Copons, pel text

© 2018, Agustín Comotto,
per totes les il·lustracions

© 2018, Editorial Casals, SA

Casp, 79 – 08013 Barcelona

Tel.: 902 107 007

editorialbambu.com

bambulector.com

Disseny de la col·lecció: Estudi Miquel Puig

Primera edició: febrer de 2018

ISBN: 978-84-8343-543-4

Dipòsit legal: B-29857-2017

Printed in Spain

Imprès a Anzos, SL

Fuenlabrada (Madrid)

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

1.

La pitjor classe del món segons la Sílvia

Imagineu la pitjor classe que sigueu capaços d'imaginar. No. No penseu en taules, cadires o pis-sarres, penseu en els nens i les nenes que hi ha dins.

Si sou capaços d'imaginar la pitjor classe del món i després encara podeu exagerar una mica, llavors estareu molt a prop de la classe del Gat. O potser no.

Potser algú preferiria que parléssim de la classe de la Lia i els seus companys, la d'en Ton i els seus amics o la de qualsevol altre i la resta. Ho sento, però resulta que sense els vint-i-tres nens d'aquella classe –per ser més precisos, onze nens i dotze nenes– la classe del Gat no hauria existit mai. I, per això, si ens centréssim en la Lola, en Marc, l'Andreu o qui fos, només tindríem una visió molt parcial de tot el que

va passar. Si tot i així hi ha lectors que necessiten un únic protagonista, que no pateixin, el món és ple de bones novel·les amb un o una única protagonista.

Fet l'aclariment, cal dir que, abans que la classe del Gat fos la classe del Gat, tot feia pensar que aquelles criatures no havien sabut mai què era l'ordre i el silenci. Fer-los treballar era impossible i conviure amb ells, un drama. Enllaçaven els problemes amb els conflictes i els conflictes, els aparellaven amb els càstigs. Eren xerraires i cridaners, remenats, agitats, esquerps i rebels. I les mestres ja no sabien què fer-ne, d'ells. O, més ben dit, la major part de mestres no sabien què fer-ne, perquè la Sílvia sí que tenia molt clar el que n'havia de fer: no n'havia de fer res.

–No en farem res, d'aquests nens –va dir exactament en una reunió de mestres–. Són la pitjor classe del món!

I ho creia fermament.

La Sílvia, que no estava disposada a arromangar-se per treballar, va decidir que no hi havia res a fer. I, consegüentment, no va fer res. Per sort l'Anna, la tutora d'aquell any, tot i que anava de fracàs en fracàs, no es rendia i buscava incansablement la manera, o més aviat una manera, de canviar-ho tot.

I aquesta era la situació quan, a causa d'una baralla d'en Ton i la Lia, tota la classe es va quedar sense pati.

No es pot dir que quedar-se sense pati fos cap novetat per a ells, ni tan sols una sorpresa, perquè hi havia molts dies que acabaven menjant-se l'entrepà a classe. Aquell dia, però, va ser diferent, perquè, tot i que no ho sabia ningú, entre altres coses perquè no podien saber-ho de cap manera, estaven a punt de convertir-se en la classe del Gat.

2.

Un plany persistent i misteriós

Mentre s'acabava l'entrepà, la Roser li va comentar a la Fàtima que allò d'esmorzar a classe estava molt mal pensat. Tenia comprovat que, si no sortien al pati, la resta del dia encara estaven més nerviosos i, per tant, es portaven pitjor. La Fàtima va estar totalment d'acord amb la Roser i entre les dues van arribar a una conclusió absolutament lògica: aquell càstig era un error immens. Cal dir que cap de les dues no sabia que la idea de no deixar-los sortir al pati formava part d'una sèrie de propostes que la Sílvia havia plantejat el dia que va afirmar que eren la pitjor classe del món.

I aleshores va succeir.

En un dels escassos moments de silenci, sens dubte provocat pel fet que tothom tenia la boca

plena d'entrepà, es va sentir un gemec o potser un plany. Es van mirar els uns als altres per veure qui havia estat i, tot i que aquell ploricó raquític es va repetir unes quantes vegades, no hi va haver manera de saber qui el feia ni d'on venia.

Els ulls de l'Anna es van clavar en l'Alfonso, que tenia molta traça a imitar sons. Però, per la cara que feia, ja va veure que no havia estat ell.

Descartada la culpabilitat de l'Alfonso, l'Anna es va dedicar a fer aquell típic passeig vagarós que solen fer les mestres pels passadissos que delimiten les fileres de taules. I, tot d'una, es va aturar davant de la motxilla de la Marta, que va continuar queixalant l'entrepà com si res.

–Pots obrir la motxilla? –li va demanar. Però la Marta va fer la sorda.

–Si us plau, Marta, pots fer el favor d'obrir la motxilla? –va insistir-hi la mestra.

Com que la Marta va continuar fent com si sentís ploure, l'Anna va decidir agafar ella mateixa la motxilla i això, a més d'un cert silenci, va provocar una grandíssima expectació.

L'Anna va obrir la motxilla i va mirar-ne l'interior. Després es va quedar mirant fixament la Marta, gairebé sense parpellejar, i va tornar a mirar dins de la motxilla.

Primer la Lia i la Mariona, i després tots els altres, d'una manera inconscientment ordenada i més o menys tranquil·la, es van atansar a l'Anna amb la sana intenció de veure què hi havia trobat.

L'Anna va fer una esbufegada de tranquil·litat. No va dir res, però per una mil·lèsima de segon (i això vol dir un segon partit per mil, que no és poca cosa, o més aviat és molt poca cosa) li va passar pel cap que dins de la bossa trobaria un nadó. I, no. No era una criatura. Si més no, no era una criatura humana.

—Aquest matí he estat la primera a arribar a l'escola i l'he trobat a la porta, embolicat amb una tovallola —es va justificar la Marta.

Tothom es va anar situant tan a prop com va poder de la Marta i l'Anna, i sobretot de la motxilla. I llavors l'Anna en va treure una tovallola rebregada i després un gat diminut, un gat que tenia un ull blau i l'altre marronós i semblava de cotó fluix, perquè tenia el pèl blanc i suau com el d'un peluix.

I tant de bo algú hagués tingut una càmera o un mòbil a mà, perquè les cares que van fer es mereixien una foto.

3.

Sense notícia del vol de les mosques

Era preciós.

Tenia uns ulls bicolors immensos, un de color de cel sense núvols i l'altre de color de sorra de platja a les dotze del migdia. Les orelles, una mica desproporcionades, s'aferraven a un cap arrodonit, i el musell, d'un rosa pàl·lid, semblava que hagués estat triat a consciència per fer-lo encaixar a la perfecció entre aquells ulls bicolors.

Quan l'Anna el va deixar damunt la seva taula, aquell cos petit i esprimatxat es va moure de manera maldestra, com si fos una joguina amb les piles gastades.

–Vull tocar-lo! –va saltar en Kevin.

–Que cuqui! –va dir la Lola.

–És una monada! –va assegurar l'Òscar.

–És un gat! –va concloure en Ton, que, per acabar de creure-s'ho, va necessitar dir aquell nom en veu alta.

I aleshores l'Anna els va demanar silenci. I es va fer un silenci de catedral gòtica a dos quarts de nou del vespre o, si voleu, de sala de cinema buida.

És freqüent que, quan es parla d'un gran silenci, la gent digui que no se sentia ni el vol d'una mosca. Doncs bé, aquell matí no n'hi havia, de mosques i, per tant, no es va poder comprovar res sobre el seu vol. Però se sentia perfectament l'enrenou dels alumnes que encara eren al pati i els crits que feien alguns venedors del mercat del costat de l'escola.

–No el podia deixar a la porta de l'escola –es va disculpar novament la Marta, que ja veia a venir que l'esbroncada que li cauria al damunt seria monumental.

–No, és clar que no! –va saltar en Ton.

–A veure, que tothom s'assegui –va dir l'Anna mentre intentava mantenir la calma i es dirigia amb el gat cap a la porta.

–On vas? –li va demanar en Ramon.

–A la sala de mestres!

I en aquell moment es va produir un d'aquells casos que només podien passar en aquella classe. Tots

es van anar col·locant l'un al costat de l'altre davant de la porta, de manera que a l'Anna li era impossible sortir de l'aula.

–Voleu fer el favor de deixar-me passar? –els va demanar l'Anna amb una lleugera intranquil·litat.

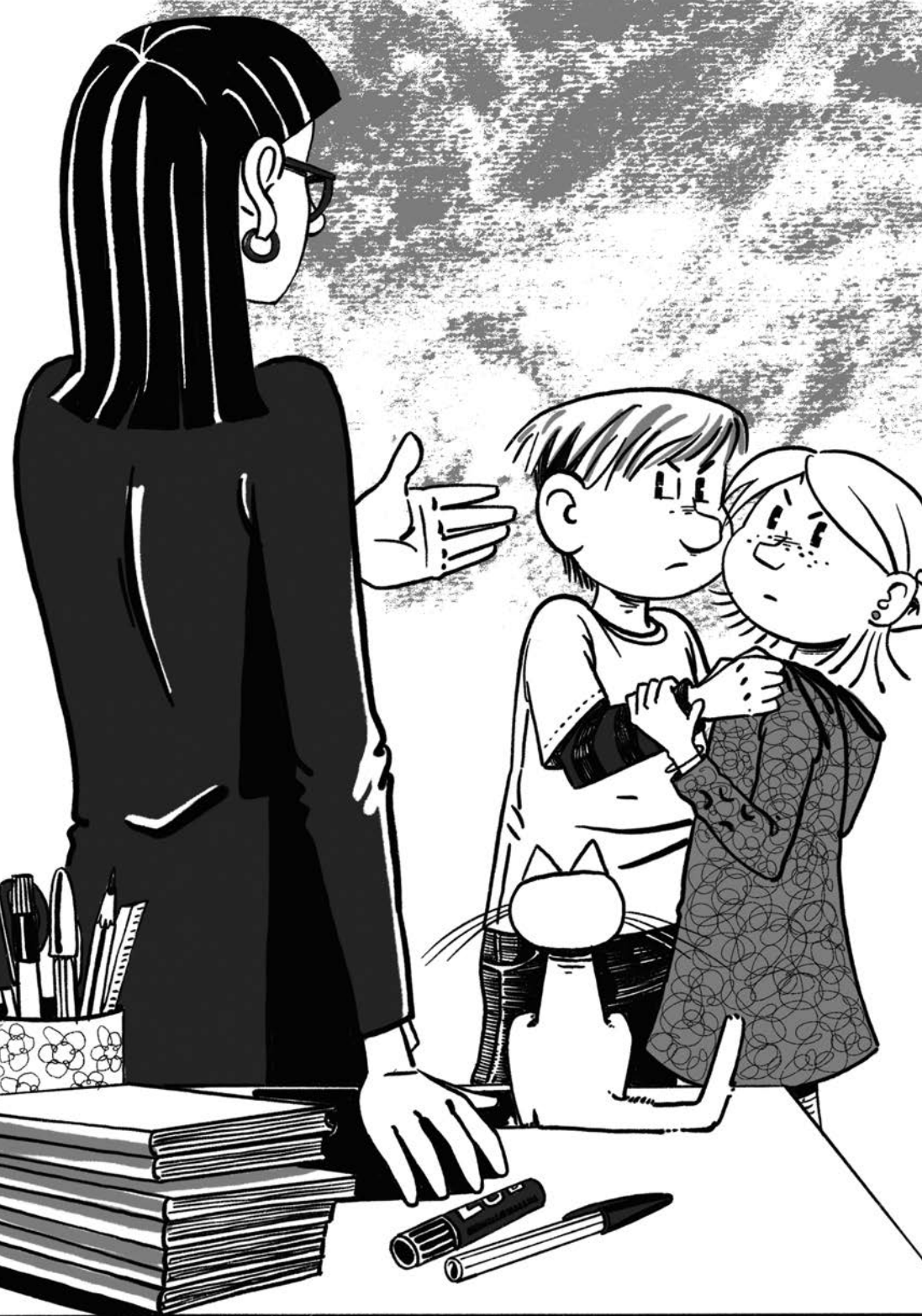
–No. El gat no surt d'aquí! –va dir contundentment la Lia.

–El gat és nostre! –va concloure l'Aldo.

I llavors va sonar el timbre que indicava que el pati, o més aviat el no-pati, s'havia acabat. I quan l'Anna va girar cua per anar cap a la seva taula, tots van desfil·lar cap al seu lloc.

I el silenci era tan absolut que semblava que hagués de ser etern.

Això com a mínim.

4.

La classe dels prodigis

El que no havia aconseguit cap mestra de cap curs en tota la història d'aquella classe, ho va aconseguir aquell esquitx blanc que es movia maldestre damunt de la taula de l'Anna. I, per estrany que fos, per un moment, el silenci es va transformar en ordre i tranquil·litat.

–Molt bé –va dir l'Anna–, tenim un gat. I ara què?

De cop, el silenci, l'ordre i la tranquil·litat tot just acabats d'estrenar se'n van anar en orris (en orris, per dir alguna cosa, perquè els orris eren els llocs on es munyien les ovelles, i ells no tenien una ovella, sinó un gat). La Lia i en Ton es van tornar a enganxar pel coll de la bata i, a partir d'aquí, tot van ser crits i soroll de cadires i taules arrossegades amunt i avall.

–Ho veieu? –els va dir la Marta–. Com voleu tenir un gat?

Tots van callar una altra vegada.

–Per tenir un animal cal ser responsable, cal fer les coses amb una mica de calma. No podem posar-nos a cridar a la primera. Aquest animal està espantat. No ho veieu?

I llavors es va produir una mena de prodigi que no s’havia vist en tot el curs: en Ton va aixecar la mà.

–Què vols, Ton? –li va demanar l’Anna, que ja se’l veia venir.

–Crec que hauria de ser el gat de la classe i que l’hauríem de cuidar entre tots! –va dir convençut.

–Ben dit! –va donar-li suport la Lia, que, tot d’una, va oblidar completament que estava enfadada amb ell.

–Ho veig molt difícil –els va dir sincerament l’Anna–. Vosaltres sou capaços de ser responsables? D’estar en silenci? De fer les coses quan toca i no quan en teniu ganes?

Tots feien que sí amb el cap. En silenci. Sense ser conscients que el seu gest no era gens creïble.

–Podeu deixar de cridar i parlar les coses ordenadament? Sabeu aixecar la mà per demanar el vostre torn? Sou capaços d’organitzar-vos?

Tots van anar aixecant la mà, primer uns i després els altres. I l'Alfonso, que havia estat el primer d'aixecar-la, va contestar en nom de tots:

–Si ens quedem el gat –va afirmar–, serem la millor classe de l'escola.

–I les mestres es barallaran per fer-nos classe –va afegir-hi l'Aldo, mirant de reüll l'Òscar per veure si li captava la ironia.

I la va captar. I tant que la va captar.

–Espero que no guanyi la Sílvia –va afegir-hi l'Òscar.

I l'Anna va haver de fer esforços per no riure mentre els recordava que havien de preparar-se per anar al gimnàs.

Després del no-pati tocava Educació Física.

